

טיב הקהילה

בס"ד

קרה
ב' תמוז תשפ"ה
 המנינים לפי אופק דרושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"ג 7:13
 מוצ"ש"ק 8:32
 ר"ת 9:06

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סווק"ש א' 8:13 | סו"ת א' 9:43
 סווק"ש ב' 9:06 | סו"ת ב' 10:18

המנינים לפי שניון קי"ז

נ"ליון מס':
788

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

כי אנשים מורמים היו וכל אחד מהם אכן השיג את המעלה הרמה שיש בעבודת כהן גדול, ולכן הוצרך משה להעמידם על טעותם, שעל אף שאמת הדבר שהקב"ה חפץ בעבודתו של כל אחד מישראל, אבל כל זה הוא לענין כללות העבודה, אבל לענין עבודת הכהונה אין הקב"ה חפץ כי אם בכהן אחד.

ולפי זה מובן כוונת משה כשאמר לעדת קרח (פסוק יא): 'ואהרן מהו כי תלינו עליה, שרצה לומר להם שמעלת הכהונה שאהרן זכה לה צריכה להיות אצלכם כדבר של מה בכך, ועל אף שהיא אכן מעלה נשגבה מאוד, מכל מקום באופן שאין זה לרצון הבורא אין זה שווה מאומה, ומה לכם כי תלינו עליו.

להיזרת שמחה בחלקו הרוחני

דברים אלו צריכים להיות גם לימוד לדורות, כי כל מבקש ה' שואף להתעלות ולבוא לידי מעלה יתירה ממדרגתו ומעלתו הנוכחית, אולם עליו לדעת ששיאיתו אינה הוכחה שגם מן השמים מסכימים עמו, כי לפעמים חפצים מן השמים שישאר דוקא במדרגתו הנוכחית, כי מן השמים יודעים שתיקון נשמתו תלויה דוקא בעבודתו במצבו הנוכחי, ואז אין מסבבים מן השמים שלא יהיה ביכולתו להתעלות ביותר, ולכן כשרואה אדם שכך הם פני הדברים מוטל עליו לקבל גזירת ה' בדומיה, ולא ימאס במדרגתו ובעבודתו, כי כאמור אות הוא מן השמים שטובתו תלויה דוקא במדרגתו ומעמדו הנוכחית.

ענין זה אינו דוקא במדרגות רוחניות וכנוכח, אלא גם בכל מיני שררות, נקוט לדוגמא אברך בן ישיבה שכבר זכה הרבה שנים לשבת ביני עמודי דגירסא בישיבה או בכלל ולהגות בתורה בהתמדה רבה, וברבות הימים הוא רואה שדעתו נתרחבה והינו מוכשר לקבל עליו איזה משרה תורנית, וכיון שנפשו חושקת בה, הוא גם מנסה את מזלו להשיג את משאלתו, אך רואה הוא שמן השמים מסבבים אחרת, בכגון דא מוטל עליו לדעת שזהו אות מן השמים שאין מרוצים מצדו, וזה חלילה לו להתרעם על ההנהגה העליונה, רק יבין שאם מן השמים אין מסכימים לכך, אות הוא שאין זה לטובתו.

עליו לדעת שמה שאמר חז"ל (אבות ד, א) 'איזהו עשיר השמח בחלקו' אין כוונתם דוקא בתחום הגשמי, כי אם גם בתחום הרוחני, לפעמים מוטל על האדם להסתפק גם במדרגתו הרוחנית, ולשמוח בה, וזה כשרואה שמן השמים אין רוצים בהתעלותו, ולכך לא נותנים לו את האפשרויות או את הכשרונות לזה, וכדאיתא בספר הקדוש 'תפארת שלמה' (פרשת כי תבוא) שהאדם צריך להסתפק במה שחנן לו אלקים, ואל יאמר בלבבו לעלות במעלות הגדולים אם אינן בכוחו והשגתו, וישמח בחלקו, עי"ש האריך בזה.

ואיך כך מסופר על כמה מגדולי ישראל, שעמלו שנים רבות לחבר חיבורים בתורה, ולבסוף נפסדו או נעלמו הכתבים שלהם, ובכל זאת קיבלו את הדברים באהבה, כי אמרו שאם הקב"ה סיבב כך, אות הוא שאין בהוצאת כתבים אלו טובה לישראל, וגם אם לא הבינו למה, ביטלו דעתם לדעת בוראם, עד שהיו שמחים שנמנעה התקלה מתחת ידם...

לכן אמה וכל עתך הצעדים על ה' ואהרן מה הוא כי תלינו עליו: (טז, יא) ופירש"י: לכן - בשביל כך, אמה וכל עתך הנועדים אתך על ה', כי בשליחותו עשיתו לתת כהונה לאהרן, ולא לנו הוא המחלוקת הזה: ...

איתא בספרים הקדושים שרצונו של קרח בכהונה גדולה לא היה לשם כבוד והתפארות, כי אם כדי לזכות לקירבת ה', כי ברוחב בינה הבין שבאמצעות הכהונה יכולים לזכות למעלה עצומה ונשגבה שאי אפשר להשיגה מבלעדה. ועל זה אמר לו משה שעל אף שכוונתו היא קרבת ה', אבל למעשה הוא חולק על ה'. וכדי להבין היטב טענתו של קרח ותשובתו של משה עליו, לרדת לסוף דעתו של קרח, כי רצונו ותביעתו מעוררים תמיהה, מדוע הבין שהוא עדיף מאהרן? אמת הדבר שהשיג את המעלה הנשגבה שבכהונה גדולה, אבל עדיין אין זו סיבה שיעדיף הקב"ה אותו יותר מאהרן.

עוד עליו להבין סיבת הצטרפותם של המאיתים וחמישים ראשי סנהדראות אל עדת קרח, הלא מעצת משה (לעיל פסוק ו) שיקריבו איש מחתנתו, וראים שגם הם התאוו לכהונה גדולה, ומלבד מה שיש להקשות גם עליהם מה שהקשינו על קרח, יש לנו להוסיף ולהקשות הא"ך לא חששו מלסכן את עצמם הרי ידעו שיש רק כהן גדול אחד, וכשיש מאיתים וחמישים מועמדים אין לכל אחד מהם כי אם בין שליש לחצי אחוז שהוא זה יהיה המובחר, והרי זה יותר מתשעים ותשע וחצי אחוז שהינו מקריב אש זרה, וכתוצאה מכך יתחייב מיתת, וא"ך אם כן העיוז לעשות מה שעשו.

אמנם יש לומר שקרח ועדתו רוח אחרת היתה עמהם, וחלקו על עצם היסוד שאין לנו אלא כהן אחד, והדברים מדויקים מלשונו של רש"י (לעיל פסוק ו) כשמסביר תוכן דבריו של משה בעצתו: להמאיתים וחמישים ראשי סנהדראות להקריב קטורת, חז"ל: 'אמר להם בדרכי הגוים יש נימוסים הרבה וכומרים הרבה ואין כולם מתקבצים בבית אחד, ואני אין לנו אלא ה' אחד, ארון אחד ותורה אחת ומזבח אחד וכהן גדול אחד, ואתם מאיתים וחמישים איש מבקשים כהונה גדולה, אף אני רוצה בכך, הא לכם תשמיש חביב מכל, היא הקטרת החביבה מכל הקרבנות וסם המות נתון בתוכו שבו נשרפו נדב ואביהוא, לפיכך הורה בהם 'והיה האיש אשר יבחר ה' הוא הקדוש' - כבר הוא בקדושתו. וכי אין אנו יודעים שמי שיבחר הוא הקדוש, אלא אמר להם משה, הריני אומר לכם שלא תתחייבו, מי שיבחר בו יצא חי, וכולכם אובדים' עכ"ל.

הנה מתוך שהוצרך משה לומר להם כל זאת יש מקום לדייק שחלוקים היו עמו בדבר זה, לדעתם ניתן לכל אחד היכולת להתעלות במעלות קדושים, וכל מי שמשיג ההשגות שיש במעלת הכהונה גדולה זכאי גם הוא לשמש בכהונה גדולה, לדעתם היה חפץ הקב"ה שיתרבו כהנים גדולים המעוררים נחת רוח לפניו, ולאור טענתם רצה כל אחד מהם להקטיר קטורת

טיב המערכת

הסוד של מלאך המות

היום כל אחד הוא 'מייבין', מה גדלו של ט"ל כמה הוא מסוכן, מה הדרך הנכונה להתענות, וכל, ובסופו של דבר אנחנו יודעים שכל מה שעושים ואומרים זה רק הערכות וההוצאה נותנה בידי הבורא יתברך, רק הוא מחליט מי יחיה ומי ימות, איזה ט"ל יפגע ואיזה לא, אבל אם היה בא משהו ומגלה לנו סגולה אמיתית, סודית, איך אפשר להינצל, מה בטוח עובד, האם לא היינו 'קופצים על המציאה'?

עם ישראל ככבשה בין שבעים זאבים מוקף מכל עבר אויבים המבקשים להשמידנו, ולולא אלוהי אבותינו בעזרו, היו ח"ו מזמן מצליחים במימתם אבל תמיד ברור לכולנו, ובפרט עכשיו שאין איש יודע מה יולד יום, שצריכים להרבות בזכויות, ופתאום אנו מגלים סגולה עתיקת יומין שמקורה קדום, והיא סגולה בדוקה ומנוסה, האם לא נקפוץ על המציאה?

כשיצא הקצף מלפני ד' על עם ישראל והחל הנגף בעם, אמר משה רבינו לאהרן קח את המתחלה... ושים קטורת והולך מורה אל העדה וכפר עליהם, אוסר רש"י דו זה מסר לו מלאך המות כשעלה לרקיע שהקטורת עוצר המגפה, ומיד כתוב יזעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה, אתם חושבים שזה היה פשוט? הבא נראה מה באמת היה שם: מספר רש"י 'אחז את המלאך והעמידו על כרחו, אמר לו המלאך: 'הנח לי לעשות שליחותי, אמר לו: משה ציוני לעכב על ידך, אמר לו: אני שלוחו של מקום ואתה שלוחו של משה, אמר לו: אין משה אומר כלום מלבו אלא מפי הגבורה, כך עצר אהרן את מלאך המות בעל כרחו.

יש לנו סגולה קדומה ובדוקה אמיתית הקטורת, והיא סגולה להינצל מכל רע, וכך כתוב בזוהר הקדוש: 'בא וראה, זה האדם שהזין רודף אחריו, הוא צריך לאמירת מעשה הקטורת, ותחילה צריך לשוב בתשובה לפני קונן, אז הקטורת היא סיוע שיסתלקו הדינים ממנו, ובזה ודאי מסתלקים הדינים ממנו, אם הוא רגיל בזה להזכיר את מעשה הקטורת שתי פעמים ביום בבוקר ובערב.

(לפי ט"ב חזרה-ק"ח)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב

באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני שיחות: 0534-100024

טיב
ההודעות

י"ד הועדה הרוחנית ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשטיין

שימוע כל הטרדות כדי שיכין

א. כשהוא מתפלל לא יאחז בידו תפילין ולא ספר מכתבי הקודש, וה"ה כל ספרים שלנו, מפני שליבו עליהם שלא יפלו וע"כ יטרד ותתבטל כוונתו (ש"ע סי' צ"ו וסי' סק"ג).

ב. ולא יאחז קערה מלאה, מפני שליבו עליה שלא ישפך ממנה, וכן לא יאחז סכין, דחושש שמא יפול לארץ ויתקע ברגלו, וכן לא יאחז בידו כיכר (סי' ס"א וסי' סק"ד).

ג. וכן לא יאחז בידו מעות דחושש שיתפזר, ואף אם הם צרוקין, טריד שמא יאבדו, אם לא שאוחזן באופן דליכא למיחש שמא יאבדו (סי' ס"א וסי' סק"ד).

ד. כתב בברכ"י דה"ה דאסור להושיב תינוק לפניו בשעת התפילה (סי' סק"ד).

ה. ודוקא הני שאם יפלו יש בהם הפסד, או זיקוק לו כמו שנתבאר, אבל שארי דברים מותר לאחז בשעת התפילה, וי"א דהני לאו דוקא אלא אורחא דמילתא נקט, וה"ה שאין ליטול שום דבר בידו בשעת התפילה (סי' סק"ה) והטעם דאינו עומד כך בפני הגדולים ואוחז דברים וחפצים בידו (פ"ג סי' סק"ב) וי"א דמצוה מן המובחר שלא לאחז כלום דצריך שיהיו ידיו כפותין כעומד לפני המלך (ש"ע הרב סי' ס"א).

ו. ובדיעבד אם אחז אחד מדברים אלו בשעת התפילה, א"צ לחזור ולהתפלל, אם לא שידוע שע"ז לא כיון באבות, ובאופן זה נראה דיחזור להתפלל אף בזמנינו, דאם לא יאחזם יכוון (סי' סק"ב ושע"ה סי' סק"ג).

ז. וה"ה בכל זה בשעת קריאת שמע ופוסקי דזמרה (סי' סק"א).

ח. וכ"ש שאין לקרוץ באצבע וכיוצא בזה בשעת התפילה (סי' סק"ד).

ט. לולב בזמנו, מותר לאוחזו בינו, כיון שהאחיזה בידו היא מצוה אידך, נטרד בשבילו (סי' ס"א) מ"מ כתבו האחרונים דכיוון מחזי כיוורא, אם לא מי שמפורסם למדקדק במעשיו (סי' ס' הקלב ס"ק ו).

י. והוא הדין דמותר לאחז ציציות בידו, דטרוד במצוה כדאמרינן בלולב (ב"א"ה אות ה').

יא. ומותר לש"ץ להחזיק הספר תורה בידו כשאומר בשבת יקום פורקן, דכיון שכונתו אז להתפלל על לומדי התורה ע"כ מחזיק הס"ת בידו ולא לשם שמירה, והוי כמו לולב בזמנו (סי' סק"ד).

יב. וכן מותר להחזיק הספר תורה בשעה שמברכים את החודש (סי' סק"ב).

יג. צ"ע אם מותר ליקח בידו תפילין וספר תורה היכא שמתירא מפני גנבים דאפשר דהתירו לו (סי' סק"ד) ול' בכה"ח (אות ז') דמוטב שייחזנו בידו ולא על הספסל, כיון שבריו לו שדעתו

הטעם שהיה צורך להיות 'בריאה חדשה' להעניש בה את קורח ועדתו

במי שאמר והיה העולם.

היה מוכרח לאבד עדת קרח מן העולם לגמרי, כדי שלא ישיאר מהם שום זכר בעולם כלל

ולכן הם היו מוכרחים להעניש בעונש חמור ביותר, שייאבד אותם לגמרי מן העולם ושלא ישיאר מהם שום זכר בעולם מאחר שהאנשים הללו היה ברצונם להרוס ולעקור עיקרי יסודי האמונה, ואת הכלל שקבע השי"ת בעולמו, שכדי לקבל את התורה וכדי ללמוד את התורה, מוכרח להיות משפיע ומקבל רבי ותלמידים.

ולכן לא היה מספיק עבורם במיתה רגילה, כי אם כן הרי עוד ישאר זכר מהם בעולם על ידי גופם המת, וכמו שנאמר (בראשית ג' י"ט) **כי עפר אתה ואל עפר תשוב**, ורואים מזה שגם לאחר מיתה עוד נחשבים כחלק מן הבריאה, ועכ"פ חלק מעפר הארץ. וכל עוד שיש איזה זכר מהם בעולם זה בבחינת 'מחלה מדבקת', שזה מדביק אחרים להיאחז גם כן בדיעה עקומה ופסולה הזאת. ולכן היה מוכרח שייבאר עבורם בריאה חדשה לגמרי, ודייקא 'מתחת האדמה', כדי שלא ישיאר כלל וכלל בעולם הזה רק יבלעו לגמרי בבריאה חדשה שיהיה נברא עבורם מתחת האדמה.

הטעם שגם רכושם נבלעה תחת האדמה

ועל פי זה מובן הטעם שגם כל בתיהם ורכושם נבלעו באדמה, כלשון הפסוק **ותבלע אותם ואת בתיהם ואת כל האדם אשר לקורח ואת כל הרכוש**. ולכאורה אינו מובן מה היה הענין להעניש אותם בזה, הרי מאחר שהם עצמם כבר נבלעו באדמה ונאבדו מן העולם, מה איכפת להם אם ממונם נשאר בעולם או לא.

וע"פ מה שנתבאר מובן, כי היה הכרח להאבד את עדת קורח מן העולם לגמרי, באופן שלא ישיאר שום זכר ממנו בכל כדור העולם כלל, כי היות ומדובר במחלה מדבקת, במילא כל דבר קטן וגדול שהיה שייך לקורח ועדתו, נדבק בו מחלה זו, ונמצא שלא יועיל כלל מה שקורח ועדתו בעצמם יבלעו באדמה מאחר שישאר בעולם בתיהם ורכושם שכבר הספיקו להידבק במחלה והם עלולים כל רגע להמשיך ולדבק את כל ישראל במחלה ואפיקודות זו, ולכן היה הכרח שיהיו נבלעים גם כל בתיהם ורכושם.

ועד כדי כך מבואר בירושלמי (מסכתין פ"א ה"א) שאפילו מחט שלהם שהיתה שאולה ביד ישראל, אף היא נבלעה עמה, כדי שלא ישיאר שום זכר מהם בעולם אפילו כחוט השערה אחת.

וממילא מובן שפיר מה שלא התפלל משה על עדת קורח, שינצלו מהעונש, כי עונשם היה הכרחית, הם היו מוכרחים להיאבד תיכף ומיד מן העולם, כי כל רגע נוסף שהם נמצאים בעולם הם הולכים ומדבקים עוד ועוד אנשים בדיעתם העקומה, וממשיכים לעקור את יסודי ועיקרי האמונה והדת. ולכן לא שייך להתפלל עליהם כלל, או להשוות קצת את עונשם שמא יתעוררו לתשובה, כי הדבר מוכרח להענישם תיכף ומיד.

יעזור השי"ת שנזכה להיות מתלמידיו של אהרן הכהן, אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות, לבקש תמיד את השלום ולדרוך אחר השלום, ובזכות זה נזכה לכל הברכות וההשפעות המרובות, ועל ידי תיקון ההטא של שנאת חינוך וריבוי השלום מתוך אהבת חינוך, נזכה בקרוב לבנין בית מקדשינו ותפארתנו, ביבאת משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן.

בפרשתן נאמר (ט"ג כה-לג) ויאמר משה בזאת תדעון כי ה' שלחני לעשות את כל המעשים האלה כי לא מלבי. אם כמות כל האדם ימותו אלה ופקודת כל האדם יפקד עליהם ה' שלחני. ואם בריאה יבא ה' ופצתה האדמה את פיה ובלעה אותם ואת כל אשר להם וירדו חיים שאולה וידעתם כי ניאצו האנשים האלה את ה'.

ופירש"י, **זאם בריאה** - חדשה. **יבא ה'** - להמית אותם במיתה שלא מת בה אדם עד הנה, ומה היא הבריאה, ופצתה האדמה את פיה ותבלעם, אז וידעתם כי ניאצו הם את ה', ואני מפי הגבורה אמרת'.

ויש להבין מה היה הצורך שהם יענשו דוקא בסוג מיתה חדשה שלא מת בה אדם מעולם, ומה היה הצורך לברוא בדוקא 'בריאה חדשה' עבור עונשם. עוד יש להבין למה לא מציעו כלל שיתפלל משה על קרח שיוכה לתשובה ולא יענש, ורק מציעו שיתפלל שלא יענשו כל ישראל מחמתו, אך על קרח ועדתו לא התפלל כלל שינצלו מהעונש המר.

אי אפשר לקבל את התורה רק במסורת מפי המרגיז וראש הדור

ואפשר לבאר, דהנה קרח הגיע לחלוק על עיקרי יסודי האמונה, שהרי אחד מ"ג עיקרי האמונה הוא שנבואת משה רבינו היא אמיתית, ושכל התורה המצויה רבינו היא הנתונה למשה רבינו מסיני. והיינו שכך קבע הקב"ה, שמוכרח להיות מסירת התורה לישראל דוקא באופן זה, שיש בכל דור צדיק וראש הדור, והתורה נמסרת דוקא לידו, והוא מוסר את התורה לכל דורו. וכמו ששינוי בפרקי אבות (פ"א ס"א) **'משה קיבל תורה מסיני ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וזקנים לנביאים, ונביאים מסרוה לאנשי כנסת הגדולה**. וכך הוא בכל הדורות, שיש מסורת התורה איש מפי איש עד משה מסיני. ונמצינו למדים שאופן לימוד התורה מוכרח להיות דייקא באופן זה, שיש רבי ותלמידים, משפיע ומקבלים, וכל הדור צריכים להיות בהכנעה ובביטול אל ראשי ומנהיגי הדור, כדי שיוכלו לקבל את התורה מהמשפיע והרבי, וכמו שאמרו במשנה (אבות פ"א ס"ג, ומשנה ט"ז) **'עשה לך רב'**.

שיטת קרח ועדתו היה שלא צריכים לרבי רק כל אחד יכול להיות רבי על עצמו

ועל כל זה הגיע קרח לחלוק ולומר שאין שום צורך ברבי ומשפיע, רק כל אחד יכול לקבל את התורה בעצמו מפי ה', וכמו שאמר (מ"ג ג') **'כי כל העדה כולם קדושים ובתוכם ה' ומדוע תתנשאו על קהל ה'**. ופירש"י, **כולם קדושים** - כולם שמעו דברים בסניי מפי הגבורה. **לא אתם לבדכם שמעתם בסניי אנכי ה' אלקיך** (שמות כ"ג) כל העדה שמעו. והיינו שזה היה טענתו, שכולם יכולים לשמוע לבד את התורה מפי ה', ולא צריכים להגיע לרבי, שדוקא הוא יקבל את התורה מפי ה' וימסרנו לכל הדור, רק כל אחד יכול לקבל את התורה לבדו מפי ה', וכל אחד יהיה בעצמו רבי, ואין צורך שכל הדור יכניע עצמו לפני איש אחד.

ובזה רצו קורח ועדתו לעקור כל עיקרי ושורשי האמונה, שהרי נאמר (שמות י"ד, לא) **ויאמנו בה' ובמשה עבדו, ורואים מזה שאי אפשר להגיע לאמונה בה', רק על ידי האמונה במשה רבינו ובצדיקי הדורות, כמו שאמרו חז"ל (מכילתא בשלח ו') כל מי שמאמין ברועה נאמן, כאילו מאמין במאמר מי שאמר והיה העולם. וכל מי שמדבר ברועה נאמן, כאילו מדבר**

סיפורי השגחה פריטי שנשלחו למערכת ע"י הקוראים

סיפור מולידי סיפור

יום שישי מתקשר אלי ידיד ומספר לי סיפור מפתיע, וזה היה מעשה: "בירושלים יש בניין עם שני אולמות האחד בקומה העליונה והוא אולם חדש ומפואר והאולם השני בקומה מתחתיו, אולם יש ולא נוצץ בכלל.

ביום שישי, ערב שבת קודש הגיע האולם הנוצץ בעל הקייטרינג כדי לערוך את השולחנות לקראת שבת חתן שאמורה להתקיים שם בשבת. באמצע העריכה הופיע בעל שמחה אחר וטען שהוא שכן את האולם לשבת. החל ויכוח בין השניים. זה אומר האולם החדש שלי זה אומר האולם החדש שלי. בעל הקייטרינג אמר לבעל השמחה השני: "אתקשר לבעל האולם והוא יאמר לי מיד מה עושה את האולם החדש!!!" הוא אכן התקשר ושם את השיחה על המקול. מתברר שבעל האולם בטעות רשם שני לקוחות על האולם החדש...

בעל הקייטרינג התקשר לבעל השמחה הראשון וסיפר לו את המקרה ושאל אם להילחם או לוותר!!? בעל השמחה אציל הנפש השיב על אתר: "אני מוותר על האולם היפה, תערוך לנו באולם למטה העיקר שתלילה לא יהיה שום מחלוקת!!!

בליל שבת התברר מה כוחה של ויתור. החשמל בכל האזור נפל. באולם העליון שרר חושך מוחלט מלבד אור הנר שהדליקו שם לפני שבת ולעומתו באולם הישן הייתה אורה ושמחה!!! הכיצד?! מתברר שבאולם הישן הותקן גנרטור שנכנס לפעולה אוטומטית במקרה של הפסקת חשמל ואילו באולם החדש עדיין לא התקין גנרטור כך שלמוותמים הייתה שבת מרוממת ושמחה במיוחד!!!

שמעתי את הסיפור ושיתפתי את כל בני הבית בסיפור המדהים הזה. כולנו התרגשנו מהמעשה ודברנו על זה שוב ושוב. ועכשיו אסביר איך הסיפור הזה קשור למעשה ההשגחה שברצוני לשתף את הקוראים: לכבוד הנכד שהתחתן לקחנו על עצמנו לעשות סעודת שבע ברכות ביום ראשון בלילה ולצורך כך שכרנו אולם מתאים עבור כל המשפחה המורחבת. ביום ראשון על הבוקר קבלתי שיחת טלפון מבעל האולם ושאלה בפני: "התקשרה אלי כלה בוכייה שבעקבות המתקפה של ישראל על הגרעין האיראני והטילים שנשלחים לארץ ישראל, אין אפשרות להתחתן באולם הגדול כמתוכנן שכן בעלי האולם נעלו את שערי בעקבות הוראות החוק.

ומכיוון שהאולם ששכרנו לשבע ברכות בני באופן מוגן במותני, הכלה מתנתנת לקיים בו את חתונתה כדי שלא תבטל השמחה שלה לחלוטין!!! בקשתו הזכירה לי את הסיפור של הויתור ופניתי לאשתי שטורחת ומבשלת את הסעודה שזוכרה אף היא על סיפור הויתור ואמרנו פה אחד שאנחנו מוותרים לכבוד הכלה ששאלה בחופזה!!!

השגנו אולם בית כנסת קטן שמאלמך רכע כמות המזומנים אבל ברוחו מעל לכול ספק שהשגנו שלח לנו את הסיפור כהנהגה לויתור הגדול שעלנו לעשות!!! ברור לנו שהאולם הזה הוכן מששת ימי בראשית לשמחת החתן והכלה והקב"ה הפקיד את זה בידיים שלנו כי ידע שנעמוד בניסיון ונותר לנצח!!! יהי רצון שזוכות הויתור שלנו שהקב"ה יביא כבר את הגאולה השלימה במהרה בימנו אמן!!!

פנימה לאתנא 3.3

הפענוץ לזכות את הרבים בסיפור של השגחה פריטי מוצפן לשלוח אל ר' שפחה סמואלס נפקס: 15326517922 או אל: o.y.wines@gmail.com

על מדין, ועל דרשות התעוררות ישנו 'מגיד' מיוחד. - מה נותר אפוא לעבודתו של הרב עצמו? שחק הגר"ש סופר ולא ענהו מאומה. אמר לו הדברי חיים בחביבות עיקר תפקידו של רב בישראל הוא: להיות רוח שפלים ולהחיות לב נדאכאים: לדומם לב העם לעודדם ולקרנם לתורה! * * *

כשפתח הסבא מסלבודקא זצוק"ל את ישיבתו הגדולה והמפורסמת בעיר קובנא שעברה אחר כך לסלבודקא הסמוכה, נגש בימיה הראשונים של הישיבה עם הגר"צ רבי ישראל סלנטר זצוק"ל, אבי תנועת המוסר, וביקש ממנו מעט דברי הדרכה, שידריך אותו בתפקידו כראש ישיבה. ענהו הגאון כממתיק סוד, טעות היא ביד העולם שחושבים תפקיד ראש ישיבה לומר 'שיעור כללי' או שיתוח נעלות בפרשת השבוע וכיוצא לא זהו עיקר התפקיד! - אלא עיקר שבעיקרים בתפקידו של ראש ישיבה הוא לעודד ולדומם את הבחורים החלשים, ואתם שמתהלכים בצדדים ובצידי צדדים ואין איש נותן לב אליהם, שעליהם צריך הראש ישיבה לתת את עיקר דעתו וליבו! * * *

בתקופה הראשונה שלאחר השואה האיומה, כאשר ארי עלה מבבל, ה"ה כ"ק מרן הקוה"ט בעל "יואל משה" מסטמאר זצוק"ל, פגש כאן בארץ הקודש הרבה בחורים יתומים ונדאכים גלמודים חסרי בית וחסרי כל, פליטי שואה שהתהלכו בארץ שבורים ורצוצים באין משען ומשענה לגוף ולנפש. ליבו הגדול התמלא רחמים מרובים עליהם ועמד ופעל והפעיל כמה בעלי יכולת נדיבי לב ופתח עבורם ישיבה מיוחדת בבניה ומסודרת להפליא, ושם מצאו להם אותם ניצולים צעירים בית לפליטה, מקום מנוחה לגופם ולנפשם.

הרבי ר' יואליש בעצמו עמד בראשות הישיבה, קבע את סדריה והנחיל בה הרבה תורה ודעת ויראת שמים. וסיפר אחד התלמידים מאותם זמנים קשים, בתקופה הראשונה כשנפתחה הישיבה. בימים הראשונים של הישיבה, כשהתיישב הרבי עם התלמידים ללימוד השיעור הקבוע בגפ"ת, שמחו הבחורים מאוד על הגמרות החדשות שהוענקו להם ועל זכייתם הגדולה לשבת שוב על ספסל הלימודים. לאחר כמה שנות עיונים קשים וטלטולים נוראים שעברו עליהם בכל מחנות השואה. אך הרבי הקדוש לא פתח מיד בשיעורו, הוא השאיר עדיין את הגמרא הקדושה סגורה לפניו, וביקש מן הבחורים התלמידים לספר לפניו את כל מאורעות השואה שעברו עליהם מתחילה ועד סוף.

וכך ישב הרבי עם התלמידים הללו כמה ימים בטרם פתח בכלל את הגמרא ועדיין לא הגיד שום פתיחה ושום שיעור עיון או בקיאות, כי אם שמע והקשיב והאזין לכל סיפוריהם בפורטרוט, והיה דומה כאב המאזין ומקשיב בהשתוקקות נפלאה לסיפורי בנו בכל מה שעבר עליו, וביקש מכל אחד לספר הכל לפיטרי פריטים ושאל וחקר מכל אחד ואחד את כל המוצאות אותו מתחילת המלחמה ועד סופה.

רק לאחר כמה ימים, כשסיימו כל התלמידים לספר לפניו את כל מה שעבר עליהם בצוק העתים, פתח הרבי את הגמרא הקדושה, ואמר לבחורים הטורחים עד עתה ללמוד את דף א' של המסכתא... עתה הבה נא נפתח בדף ב', וכך החל בלימוד המסכתא בעיון עמוק לאורכה ולרחבה כדרכו בקודש.

והעיד אותו תלמיד, שאכן אותם ימים ספורים בהם שפך כל בחור את ליבו בכל הקורות והמוצאות אותו בימי הרעף, היו כמו דף א' שלפני הגמרא... ובלעדי אותם ימי סיפור' שהעניק להם הרבי בחכמתו היו הדברים יושבים על ליבם בצער וכאב גדול, ומפריעים מאוד ליישב את לבם בתורה כראוי. ובחכמתו הגדולה הבין הרבי שצריך מתחילה לתת לתלמידים 'לפרוק' את אשר על לבם, ולהוציא את כל כאבם ודאגתם חוצה, כמאמר החכם מכל אדם בספר החכמה (משלי יב כח): 'דאגה בלב איש ישחנה, ודבר טוב ישחנה'. ופירש בביאור הגר"א על אתר: "דאגה בלב איש ישחנה - כאשר האדם בדאגה, זו הדאגה משפיל את הלב מאוד. אך מי שבא ומדבר לו דברים טובים ותנומים 'ישחנה' הדברים את הלב, והוא ידבר טוב ישחנה. ועוד ידבר טוב ישחנה, אין טוב אלא תורה, כי כל הנותן עליו עול התורה פורקין ממנו דהרורי חרב ודהרורי זנות ודהרורי שטות, והו' דבר טוב ישחנה" עכ"ל.

ואכן בכוח אותו חיזוק ועידוד עצום שנסך בהם הרבי בימי בראשית של הישיבה, בהקשבתו המתונה לסיפוריו של כל אחד ואחד הם שייסדו את ההצלחה הגדולה של אותה ישיבה, כשהבחורים התלמידים נקשרו מאוד בלבם ונפש אל רבם ומאורם שהשפיע להם אהבה וחמלה עד מאוד, וכמה רבנים ידועי שם שיצאו לטובה ולברכה מאותה ישיבה. * * *

מרן החזון איש זצוק"ל פגש פעם בלכתו ברחובה של עיר בחור צעיר לימים אשר התהלך קדונית, פניו נפלים וכל כולו נראה

הלימוד לנו כאן, שכשאישי ישראל מעמיד עצמו לעזר ולסיוע לבני ישראל כדרכם של הכתנים שלוחי דין ושלוחי דרחמנא כאשר הכתוב מעיד בהם (דברים לג י'): "וזהו משפטיו לעקב ותורתו לישראל. - הרי ממילא זוכה הוא שהשם יתברך יהיה לחלקו ונחלתו, כד"א 'אני חלקך ונחלתך, והבורא ברוך הוא בעצמו משיפע לו את פרנסתו מידו הפתוחה הקדושה והרחבה, עד שלא יצטרך להתעסק לצרכי פרנסתו, ויוכל להתמסר כל כולו בשביל קהל עדת ישראל. וכמאמר הכתוב (מלאכי ב ד-ז): 'להיות בריתי אתי לוי אומר ה' צבאות בריתי היתה אתו החיים והשלום וגו'. תורת אמת היתה בפייה, ועולה לא נמצא בשפתיו, בשלום ובמישור הלך אתו; ורבים השיב מעון. כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה ויבקשו מפייה'.

אני חלקך ונחלתך

הלימוד לנו כאן, שכשאישי ישראל מעמיד עצמו לעזר ולסיוע לבני ישראל כדרכם של הכתנים שלוחי דין ושלוחי דרחמנא כאשר הכתוב מעיד בהם (דברים לג י'): "וזהו משפטיו לעקב ותורתו לישראל. - הרי ממילא זוכה הוא שהשם יתברך יהיה לחלקו ונחלתו, כד"א 'אני חלקך ונחלתך, והבורא ברוך הוא בעצמו משיפע לו את פרנסתו מידו הפתוחה הקדושה והרחבה, עד שלא יצטרך להתעסק לצרכי פרנסתו, ויוכל להתמסר כל כולו בשביל קהל עדת ישראל. וכמאמר הכתוב (מלאכי ב ד-ז): 'להיות בריתי אתי לוי אומר ה' צבאות בריתי היתה אתו החיים והשלום וגו'. תורת אמת היתה בפייה, ועולה לא נמצא בשפתיו, בשלום ובמישור הלך אתו; ורבים השיב מעון. כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה ויבקשו מפייה'.

ונמצא ממוצא הדברים שהמוסר עצמו בשביל הציבור, ללמד את בני ישראל תורה ודעת, לחוק את העם לעודדם ולרומם את רוחם אינו מפסיד מאומה משום כך, ולא יימצא חסר ח"ו בזה. אלא השם יתברך יגמול לו כנסומו וישלם פעלו, כהבטחת הכתוב בדין לאהרן ולבניו 'אני חלקך ונחלתך, כי 'דורשי ה' לא יחסרו כל טוב' (תהלים לד, יא).

והולם אמרו רז"ל (אבות ג ה): 'רבי נחמיה בן חקניה אומר, כל המקבל עליו על תורה, מעבירין ממנו על מלכות ועל דרך ארץ'. והלא דברים קל וחומר, ומה מי שמקבל לעצמו עול תורה ללמוד ולעסוק בה בינו לבין עצמו, כל שכן למי שמלמדה גם לאחרים להשפיע מתורתו לישראל ולקרב את ליבם לתורה ולמצוה, שבוודאי יעבירו ממנו עול מלכות ועול דרך ארץ.

ונודע בשעת בת רבים פירושו הקר של מרן החתם סופר זצוק"ל בפסקי נעים זמירות ישראל (תהלים לו, כ): 'כל היום חונן ומלך וזרעו לברכה, שכאשר איש ישראל כל היום חונן ומלווה הוא נותן את כל יומו לאחרים, ואת כל הזמנים שלו הרי הוא מקדיש כדי להשפיע בישראל תורה ויראת שמים, אינו צריך לחשוש ולדאוג לחינוך בניו שלו עצמו, מחמת שאין ענותו בידו ללמוד עמהם בתורה, לגדלם ולהכנסם לתורה ולתעודה. כי הכתוב מבטיחו בזה: 'זרעו לברכה, שיזכה לדאות בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצוות, גדולי תורה ויושבי על מדין. וכן כתב החתם סופר במכתב קדשו לאחד מתלמידיו, שהתאמץ מאד בהעמדת הדת על תילה בעיד כהונת רבנותו, והתלונן שבגין כך אין לו פנאי ללמוד עם בניו, שמובטח הוא בכך מפי עליון 'זרעו לברכה'.

ומעין זה ידועה אמרתו של הרמ"ק רבי שלמה מזוועהיל זצוק"ל, שבעבור כל פסיעה שאדם פוסע והולך עבור חביו, הרי הוא חוסך בכך אלף פסיעות עבור עצמו.

אני חלקך ונחלתך

הגר"ק רבי שמעון סופר זצוק"ל רבה המפורסם של העיר הגדולה קראקא יצ"ו נפגש בהודמנות אחת עם מרן הגר"ק בעל דברי חיים מצאנז זצוק"ל.

הצאנזער רב קבלו בכבוד גדול ובסבר פנים יפות, כראוי וכיאות לגדול בישראל, ובישיבתם יחידו החל הדברי חיים לברר על עסקי הרבנות שבקראקא מתחילה בידר אודות המקוואות שבעיר, אם כולם בניינים ושומרים כדת וכהלכה, וענהו הקראקא רב שמינה על כך תלמיד חכם אחד מעירו, שמלבד היותו איש כשר וישר הוא גם מומחה נפלא ובקי במקוואות והוא סומך עליו בכל לב.

ומה מצב הכשרות שבקראקא? - שאל הדברי חיים. ואף על כך שמח הקראקא רב להשיבו, שכבר העמיד על כך 'בית דין' מיוחד, רבנים כשרים תלמידי חכמים מופלים ומינה אותם בתור 'וועד הנאמנים' לכל ענייני הכשרות שבעיר. ומה מצב הבתי דינין שבקראקא? - המשיך הרבי בחקירותיו.

ואף על כך ענה הגאון, שהעמיד בעזרתו יתברך כמה בתי דינים גדולים ומפורסמים בכל רחבי קראקא, ועל כולם הבית דין הגדול שם יושבים דינים מומחים גדולי תורה בעלי שם. וכן ספורים ברחבי העיר הרבה מורי הוראה ורבנים בעלי היתר הוראה, כדי להורות לעם את דבר ה' זו הלכה. וכן הלך ופירט לפניו בכל ענייני הצדקות והגמילות חסדים שבעיר, ובהעמדת 'בית התמחול' לכל העניים והרעבים שבו מוצאים הם תמיד ארוחה טובה ודשנה, וכל דכפין ייתי ויכול. ואף 'מגיד' מיוחד יש בקראקא להשמיע דרשות חיזוק ומוסר בעיר. וסיים הרב, שהוא נותן תודה לקל על שכבר זכה להעמיד דת על תילה בכל רחבי קראקא הגדולה.

שמח הצאנזער רב על ההצלחה הגדולה שברבנות דקראקא, ושאל את הרב אם כך הם פני הדברים, שאת כשרות המקוואות מפקיד הוא בידי רב המקוואות ובענייני אורח חיים ויורה דעה העמיד רבנים מורי צדק, ועל הכשרות ייסד 'וועד נאמנים', ובכל ענייני חושן משפט ישנם כמה בתי דינים עם דינים חשובים וישיבי

בדרכו החזון איש לשלום, ושאלו בעדינות מה קרה לך? ומדוע נפלו פניך?

סיפר הבחור ש'זרק' אותו מן הישיבה בבושת פנים ועתה מסתובב הוא כך באפס מעש בחצות העיר, ואינו יודע את נפשו.

ומדוע 'הוציא' אותך מן הישיבה? – שאל החזון איש ברוב חיבה ואהבת ישראל שבערה בקרב.

הרכין הבחור את ראשו ארצה בבושת פנים וענה בשקט: כי חילתי את השבתו ורמסתי ליצילן.

קרא אפוא החזון איש לראש הישיבה שזרק את אותו בחור, ואמר לו, הנה עתה כשמתגלגל הבחור לרחוב מצבו קשה שבעתיים ועלול הוא עד מרה להתדרדר ח'ו ולעבור על כל התורה כולה! לא רק בחילול שבת!

ראש הישיבה ניסה להצדיק את המהלך בכמה טענות ומענות ואף הציע כל מיני מסגרות חלופיות עבור הבחור. אך החזון איש לא אבה לשמוע כלל מאפשרות 'זריקה' בחור מן הישיבה ונימק את דעתו ושיטתו בזה שלדורו בחור מן הישיבה הוא עסק של 'דיני נפשות', והרי היום אין אנו דנים דיני נפשות...

חלית, אז לו משם אותו ראש ישיבה, עד ששכנעו החזון איש ודיבר על ליבו להחזיר את הבחור אל ספסלי הישיבה כשהחזון איש עצמו 'לוקח' על כתפיו את האחריות להצלחתו של הבחור בלימודי הישיבה.

החזון איש ברוב טובו וליבו הרחב הבין שעיקר מה שחסר לו לבחור זה הוא דברי חיזוק, ועידוד לקרבו ולרוממו, וזה נחוץ לו יותר מאויר לנשימה. ולפיכך, מלבד מה שהורה לו החזון איש להיכנס אליו מפעם לפעם והיה מרעיף על ראשו הרבה דברי קירוב וחיזוק ועידוד, הוא גם העמיד על כך כמה מן הבחורים המבוגרים שכל חפיקים היה לקרב בחור זה לטפחו ולהשפיע עליו רוב אהבה וחיבה.

בעקבות כל שתדלנותו הרבה של החזון איש, חזר הבחור אל הישיבה והתחזק מאוד בתלמוד תורתו, הוא עשה חיל גדול בתלמודו עד שברבות הימים נעשה תלמיד חכם מופלג, מגדולי התלמידי החכמים שבקהלתו.

מעשה בבחור אחד ממשפחת טובים בעיר 'בני ברק' יצ'ו אשר לא עליו ולא עליכם נשר וירד מדרך התורה, וכטבעה של נפילה להתדרדר יותר ויותר, כמו שהעידו בנו ברבנות ז"ל (מגילה טו). כשהן יורדים יורדים עד לעפר, הלך והתרחק יותר ויותר, עד שהשליך הכל אחרי גו רחמנא ליצילן, לא שבת ולא תפילין ולא שום מצוה אחת ממצוות התורה.

כדרכם של נושרים החל לחפש לפשו 'אוש' וטעם בחיים ובהיות שמיריותו ועצבותו הפנימית התגברה בתוכו החליט לחפש את 'עצמו' בטוילים שונים במדינת הים... כאשר בכל דבר וענין ניסה לעשות ולהתנהג 'כמו' החילונים... וכראותו שהם מרבים לטייל ולשוטט על פני העולם דימה בנפשו למצוא 'שם' את הנאת החיים. הוא תכנן לעצמו טיולים מרהיבים על פני תבל, עד שבאחת ממדינות אירופה מצא לו איזו גויה אחת שנשאה חן בעיניו והחליט להתחתן איתה, רחמנא ליצילן.

לפני חתונתו עם אותה נכרית חזר אל ארץ הקודש כדי להיפרד מהוריו ומשפחתו, בטרם יכיר את עצמו ואת זרעו לגמרי מכרם ישראל קודש. הוא הגיע אל העיר 'בני ברק' ביום השישי ערב שבת קודש ועלה לבית הוריו להודיעם על נישואיו הקרובים שבכנסיה 'רח'ל, ולקראת שבת חתן לנסוע תל אביבה שם יוכל להלל את השבת כאותו נפשו.

אך אביו אהבו ביקשו להישאר עמהם לכל הפחות שבת אחת בטרם יעזוב אותם לגמרי, לאחר כמה הפצרות הוא נענה לבקשת אביו ואימו ונשאר עמם לשבת קודש, לא לפני שהתנה עמם בבירור שלא יבקשו ממנו לבוא עמם לבית הכנסת, או שאר בקשות 'דתייות'...

ישב לו אפוא הבחור הנושר המסכן בחדרו במשך רוב שעות השבת ובצרותו לעשן סיגריה רח'ל החביאה עצמו בפינה נידחת שבמפרסת

חדרו באין רואים שם 'שוטט' לו במכשירו הטמא בחיפושים נואשים שאין בהם כלום... וזיכה כבר בקוצר רוח לצאת השבת כדי שיוכל לקום ולברוח מן המקום ש'מאסה' נפשו בו, ירחם ה'.

בשבת אחר הצהריים היה אביו נוהג ללכת לביתו נאוה קודש של אחד מגדולי ראשי הישיבות שם היה הרב מוסר שיעור נפלא ומיוחד בשבת קודש אחר הצהריים. בטרם צאתו לבית הרב הציע האב לבנו להצטרף אליו אל השיעור, הבחור זכר עוד מילדותו את מתיקות שיעור זה, שהיה הרב הגאון מתבל את דברו עם דברי צחות ומשמח את כל השומעים כנודע דרכו בקודש תמיד בשמחה עילאה, והוא נענה והצטרף עם אביו אל השיעור המיוחד.

הם הגיעו יחדיו אל השיעור והנהו מאוד מן הדברים הרהוטים והבהירים שדדש הרב לכבודה של שבת מלכתא, ולאחר השיעור ניגשו אל הרב לברכת 'שבתא טבא'. האב הציג את בנו הסודר בפני הרב אשר כבר הספיק לשמוע עליו ועל מעלליו, וסיפר שהוא כבר 'מאורס' עם גויה אחת באירופה, והגיע ארצה כדי להיפרד מהם בטרם ילך לכלולותיו וקלקלותיו...

ביקש הרב מהבחור הנבוך להתישב לידו, ולאחר שהושיבו אצלו החל לדבר עימו בחיבה יתרה וקרבו מאוד. מתחילה ברכו והתעניין בשלומם, ולאחר מכן שאל אותו, אמור נא בחור יקר, כמה זמן כבר אינך שומר שבת ולא מניח תפילין?

בערך שנתיים (!) ענה הבחור.

ובמשך השנתיים הללו, המשיך הרב בשאלותיו, היה לך אולי פעם הרהור תשובה?

הרהר הבחור קמעא ולאחר מחשבה קצרה אמר, אולי חמש פעמים במשך השנתיים הללו הרהרתי בחשבון הנפש, שמא אינני עושה את הטוב והנכון, וצצו אצלי 'דהורי חרטה ותשובה', אבל כבר היה מאוחד מדי...

וכמה זמן בערך הרהרת במחשבות החרטה הללו? – הקשה הרב. אולי לעשר דקות לערך, אבל לא יותר!

נמצא אם כן, המשיך הצדיק לטוות את חוטי שיחת קדשו, שהיה לך קרוב לשעה של הרהורי תשובה! וממילא הנך נכנס מכוח אותה שעה בגדר של 'בעל תשובה'! שהרי אפילו בהרהור אחד של רגע אחד בתשובה סג, כדמוכת להדיא מסוגיא דפרק האיש מקדש (קידושין מט:): המקדש את האשה 'על מנת שאני צדיק, אפילו רשע גמור – מקודשת, שמא הרהר תשובה בדעתו'. וכל שכן וקל וחומר בהרהורי תשובה ארוכים יותר, ובשעה שלמה של תשובה!

לפתע התרגש הרב הישיבי, ועל אף חולשתו הנוראה בהיותו קרוב למאה שנים, התאמץ וקם ממיטתו אשר ישב עליה, ניגש אל הנער הצעיר ובדמעות בעיניו ביקש: ברכני נא בברכה טובה! הרי יש לך כוח לברך בזכות אותה תשובה שהרהרת בה!

הבחור הביט בהשתוממות בעיני הרב, כמי שאינו מאמין למשמע אוזניו, אני בעל תשובה? זעק, מה פתאום! הלא כל הזמן אמרו לי שאני 'בעל עבירה הגדול ביותר'!

אבל בכת זאת התעקש הרב הלא יש בידך כמעט שעה של הרהור תשובה, ברכני נא בברכתך!

הבחור שלא היה יכול לסרב לתחנוני הרב קם ממקומו בהתרגשות גדולה וברך את הרב בקול גדול שזיכה לאורך ימים ושנים טובות בבריות נטא ונוראה מעליא!

הרב וכל הנוכחים אנו 'אמן' בקול גדול, פניו של הרב זרחו בשמחה מיוחדת והודה לבחור מקרב לב, מובטחני בברכתך – הוסיף הרב – שיש בה כוח גדול!

כשחזרו הביתה עדיין היה שבת קודש, והאב שם לב שבנו מניח הצידה את הסיגריות ואת מכשירי האיפון המשווק, ניכרה בה התרגשות גדולה, והוא נסגר בתהבובות בחדרו שעה ארוכה, שם בכה ובכה שעה ארוכה מאין הפוגות.

התברר שאותו ביקור בביקור בבית הצדיק, והרבה שביקש ממנו הרב בזכות הרהורי תשובתו חוללו בו מהפכה אדירה: מאותה שבת חש

שרוח אחרת ניסכה בקרבן, היצר הרע וכל כוחות הטומאה שבנפשו חרדו וברחו מפני קדושתו של הצדיק. ועוד באותה שבת בעתותי רעוא דרעוין בעת סעודה שלישית, עת הרצון המיוחד לתשובה שלמה, [כנודע מאמר החידושי הרי"ם זצוק"ל במ"ש (אבות ד, יז) 'יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים בעולם הזה מכל חיי העולם הבא', שהיא אותה שעה של סעודה שלישית]. וכאשר נתן הנער אל ליבו עד כמה מוקיר הרב את הרהורי התשובה המעטים שהתעוררו בלבבו פה ושם, חשב לעצמו הלא ביכולתי לעשות תשובה שלימה משלם כאן ועכשיו! ואכן לא יצא הנער מחדרו עד שנמלה בליבו ההחלטה הברורה לעזוב את כל השטותים שנשקע בהם ולשוב בתשובה שלמה!

עם צאת השבת חזר הבחור לחוץ לארץ, שם ניתק את כל קשריו אם אותה שיקסע, הסדיר את כל ענייניו ותיכף חזר לעירו ולביתו בבני ברק כאיש אחר. לפיד התשובה שהצית בו הרב הצדיק יצא כאש קודש, והוא הכניס את עצמו כל כולו בהתלהבות עצומה בתורה ותפילה ויראת שמים, ועד מרה נעשה לגברא רבא בר אוריין תלמיד חכם וירא שמים משלם.

לאחר תקופה קצרה באחת השיחות של האב עם בנו, פנה אליו אביו ואמר, שאלה אחת יש לי לשאול ממך, מדוע באותה השבת שהגעת אלינו כדי להיפרד לפני חתונתך עם הגויה הסכמת להתלוות אלי לשיעורו של הרב הרי אפילו לבית הכנסת לא הסכמת ללכת כלל?!

ענה הבן והסביר לאביו, אכן באותה עת לא חשבתי כלל מענייני דת של תורה, כל מעייני היו נתונים בהבלי החיים ובהכנה לאותה חתונה אסורה. אך כשהצעת לי להצטרף עמך לביתו של הרב לא יכולתי לסרב וכל זאת משום מעשה שהיה:

כשהייתי בכיתה ז', פתח הבן וסיפר, בחיידר 'שלנו' כאן בבני ברק, עלינו פעם כל הכיתה ביחד כדי להיבחן אצל הרב הזקן. – שהיה דרכו בקודש לקבל את ילדי ישראל מכל מקומות שהם למבחן אצלו, והיו עולים לביתו כיתות רבות מכל ערי הארץ. – באותה שנה הלימודים שלי היו הלשים בלשון המעטה... גם ה'דאש' לא היה חזק כלל, וגם ההתמדה לא הייתה במיטבה... כך שלא ידעתי כמעט כלום. באותו מבחן שאל הרב שאלות די קלות, כדי שיהיה לילדים הקטנים מענה מן המוכן, ואכן כל אחד ענה על שאלותיו ברהיטות ובהתלהבות, אך כשהגיע התור שלי לא ידעתי לבושותי ולהרפתי לענות על שאלתו, אף שהייתה קלה ביותר. בראותו כי כן שאל אותי שאלה עוד יותר קלה, אבל לדאבני גם עליה לא ידעתי לענות. וכמעשהו בראשונה ובשניה כן מעשהו בשלישית שהייתה שאלה פשוטה ביותר, אבל משום מה נאלם פי ונסתם ראשי, וגם עליה לא עניתי כלום. המשיך אפוא הרב אל הילד הבא, כמי שלא קרה כאן כלום...

לאחר המבחן עברו כל ילדי הכיתה אחד אחד לפני הרב, והוא חילק סוכריה טעימה לכל ילד בתוספת ברכה ועידוד על הצלחתם במבחן. לאחר שכולם יצאו ביקש הרב לקרוא לי אליו בפרטות וכשניגשתי אליו ליטף את תוך ידי, ואמר, בתורה וביהדות מקבלים את השטר על המאמץ ועל הניעה, ולא על התוצאה, לפיכך אתה שהתאמצת שלש פעמים בניסיון לענות על שלושת השאלות ששאלתיך מגיע לך שלוש סוכריות, וכך פטר אותי לשלום בחיך רחב על פני קדשו! מאז אותו מעמד, סיים הבן את סיפורו, נפשי נקשרה בעבותות של אהבה עם הרב הגדול, ולפיכך גם אחרי שעזבתי את כל הקודש והיקר, חיבתו ואהבתו של הרב אלי בילדותי 'משכח' אותי אליו באותה שבת בחבלי קסמים.

ונודע והתברר 'טיב ההשגחה העליונה, שבזכות אותו ביקור בשבתא קדישא בבית הרב זכה להחזיר נפש ישראל בתשובה שלמה. ולא ארכו הימים עד שנישאת לבת זוג, בת טובים בעלת מידות טובות ויראת שמים נאמנת, וזכה להעמיד את ביתו בקדושה ובטהרה, ולהעמיד דורות ישרים מבורכים.

אני חלקך ונתחלקך!

קו ההזמנות לכל ספרי 'מכון טיב'

מחגה'צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

0733-22-76-09 מתקשרים • מזמינים • מקבלים ללא עלות דמי משלוח!

יר"ל ע"י קהילת שבת בבית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגונוך ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענונינים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173